DOMSTOLENS DOM

den 15 februari 2000 *

I mål C-169/98,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren P. Hillenkamp och H. Michard, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

sökande,

mot

Republiken Frankrike, företrädd av K. Rispal-Bellanger, sous-directeur, utrikesministeriets rättsavdelning, och C. Chavance, conseiller des affaires étrangères, samma avdelning, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om fastställelse av att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 48 och 52 i EG-fördraget (nu artiklarna 39 EG och 43 EG i ändrad lydelse) och artikel 13 i rådets förordning (EEG)

* Rättegångsspråk: franska.

nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 (EGT L 28, 1997, s. 1), genom att ta ut allmän social avgift (CSG) på förvärvsinkomster och på ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster för anställda och egenföretagare som är bosatta i Frankrike men som, i enlighet med nämnda förordning, inte omfattas av den franska lagstiftningen om social trygghet,

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena J.C. Moitinho de Almeida (referent), D.A.O. Edward, L. Sevón och R. Schintgen samt domarna C. Gulmann, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm och M. Wathelet,

generaladvokat: A. La Pergola,

justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid förhandlingen den 4 maj 1999,

och efter att den 7 september 1999 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 7 maj 1998, med stöd av artikel 169 i EG-fördraget (nu artikel 226 EG) väckt talan om fastställelse av att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 48 och 52 i EG-fördraget (nu artiklarna 39 EG och 43 EG i ändrad lydelse) och artikel 13 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 (EGT L 28, 1997, s. 1, nedan kallad förordning nr 1408/71), genom att ta ut allmän social avgift (contribution sociale généralisée, nedan kallad CSG) på förvärvsinkomster och på ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster för anställda och egenföretagare som är bosatta i Frankrike men som, i enlighet med nämnda förordning, inte omfattas av den franska lagstiftningen om social trygghet.

Gemenskapslagstiftningen

2 Artikel 4.1 och 4.2 i förordning nr 1408/71 har följande lydelse:

"1. Denna förordning gäller all lagstiftning om följande grenar av social trygghet:

a) Förmåner vid sjukdom och moderskap.

b) Förmåner vid invaliditet, även sådana som är avsedda att bevara eller förbättra förvärvsförmågan.

c) Förmåner vid ålderdom.

d) Förmåner till efterlevande.

e) Förmåner vid olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar.

f) Dödsfallsersättningar.

g) Förmåner vid arbetslöshet.

h) Familjeförmåner.

2. Denna förordning gäller alla allmänna och särskilda system för social trygghet, oavsett om de bygger på avgiftsplikt eller inte, och system där en arbetsgivare eller en redare har ansvar för förmåner som nämns i punkt 1."

3 I artikel 1 j i förordning nr 1408/71 definieras "lagstiftning" som "i förhållande till varje medlemsstat, nuvarande eller kommande lagar och andra författningar om de grenar av och system för social trygghet som täcks av artikel 4.1 och 4.2 samt alla andra beslut om åtgärder för att genomföra sådana grenar och system, eller de särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner som omfattas av artikel 4.2a".

4 I artikel 13 i samma förordning föreskrivs följande:

"1. Om något annat inte följer av artikel 14c skall personer för vilka denna förordning gäller omfattas av lagstiftningen i endast en medlemsstat. Denna lagstiftning skall bestämmas enligt bestämmelserna i denna avdelning.

2. Om något annat inte följer av artiklarna 14—17 gäller följande:

a) Den som är anställd för arbete inom en medlemsstats territorium skall omfattas av denna medlemsstats lagstiftning, även om han är bosatt inom en annan medlemsstats territorium eller om det företag eller den person som han är anställd hos har sitt säte eller är bosatt inom en annan medlemsstats territorium.

b) Den som är egenföretagare inom en medlemsstats territorium skall omfattas av denna stats lagstiftning även om han är bosatt inom en annan medlemsstats territorium.

..."

Den nationella lagstiftningen

5 CSG infördes genom finanslag nr 90-1168 av den 29 december 1990 (*JORF* av den 30 december 1990, s. 16387). De relevanta bestämmelserna om CSG, nämligen artiklarna 127—135 i denna lag, infördes i lagen om social trygghet (code de la sécurité sociale), artiklarna L 136-1 till L 136-9) genom lag nr 93-936 av den 22 juli 1993 om ålderspension och bevarande av den sociala tryggheten (*JORF* av den 23 juli 1993, s. 10374).

6 CSG skall erläggas av alla fysiska personer som i inkomstskattehänseende anses vara bosatta i Frankrike, och tas ut bland annat på förvärvsinkomster eller ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster.

7 Enligt artikel 4 B i den allmänna skattelagen (code général des impôts) anses som personer som har sitt skattemässiga hemvist i Frankrike de som har sitt hem eller sin huvudsakliga uppehållsort i sagda stat, de som är yrkesverksamma i Frankrike, oavsett om de är anställda eller inte, försåvitt de inte kan visa att denna verksamhet inte utgör en bisyssla, samt de som har tyngdpunkten för sin ekonomiska verksamhet i Frankrike.

8 CSG skall erläggas på förmögenhetsinkomster, avkastning från placeringar och investerade belopp, spelintäkter samt förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för förvärvsinkomster, inklusive sådana som kommer från utlandet eller som har uppburits utomlands, försåvitt inte annat stadgas i dubbelbeskattningsavtal som Republiken Frankrike har ingått.

9 Underlaget för CSG utsträcktes genom lag nr 96-1160 av den 27 december 1996 om finansiering av den sociala tryggheten för år 1997 (*JORF* av den 29 december 1996, s. 19369) i fråga om förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster på så sätt att underlaget till stor del kommer att överensstämma med underlaget för avgiften för att täcka de sociala skulderna, vilken är föremål för en annan i dag avkunnad dom i mål C-34/98, kommissionen mot Frankrike. CSG tas således huvudsakligen ut på löner, yrkesinkomster, ålders- och invaliditetspensioner samt arbetslöshetsunderstöd.

10 Enligt artikel L 136-8 III i lagen om social trygghet i dess lydelse enligt lag nr 96-1160 skall intäkterna från CSG inbetalas till nationella kassan för familjebidrag (Caisse nationale des allocations familiales), till solidaritetsfonden för äldre (Fonds de solidarité vieillesse) samt till de obligatoriska sjukförsäkringssystemen.

11 CSG tas, i den mån som den avser förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster, ut av de organ som har till uppgift att driva in avgifter till det allmänna systemet för social trygghet, enligt de regler och under de garantier och sanktioner som är tillämpliga på indrivning av avgifter till det allmänna systemet för samma inkomstgrupp. För tillämpningen av dessa bestämmelser har gränsarbetare anmodats att registrera sig vid institutionerna inom förbundet för indrivning av avgifter för social trygghet och familjebidrag (Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales).

Det administrativa förfarandet

12 Kommissionen uppmanade i en formell underrättelse av den 25 november 1994 den franska regeringen att inkomma med ett yttrande i frågan huruvida det är förenligt med gemenskapsrätten att ta ut CSG på förvärvsinkomster och på

ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster för anställda och egenföretagare som är bosatta i Frankrike men som arbetar i en annan medlemsstat och som, i enlighet med förordning nr 1408/71, inte omfattas av den franska lagstiftningen om social trygghet.

13 De franska myndigheterna svarade i skrivelse av den 22 mars 1995 att de inte delade kommissionens bedömning angående sambandet mellan CSG, en social avgift och tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71, särskilt i fråga om regeln i artikel 13 att endast en lagstiftning är tillämplig. Den franska regeringen beslutade inte desto mindre den 28 november 1994 att inför en reform av lagstiftningen i fråga inställa de administrativa åtgärderna avseende indrivningen av CSG beträffande mottagare av förvärvsinkomster, eller ersättningar som de erhåller i stället för sådana inkomster, från utlandet.

14 Efter att nämnda indrivningsåtgärder hade inställts senarelade kommissionen sitt beslut om eventuellt fullföljande av det fördragsbrottsförfarande som föreskrivs i artikel 169 i fördraget, och kommissionens tjänstemän begärde, i skrivelse av den 21 mars 1996, att de franska myndigheterna skulle informera dem om läget beträffande indrivningen av CSG från de berörda arbetstagarna samt om läget beträffande de aviserade reformerna.

15 Eftersom kommissionen inte fann att den franska regeringens svar var tillfredsställande, begärde den genom skrivelse av den 6 oktober 1996 på nytt att de franska myndigheterna inom en frist av en månad skulle informera den om läget beträffande indrivningen av CSG från de berörda arbetstagarna samt om läget beträffande de aviserade reformerna. Denna skrivelse besvarades inte.

16 Den 16 december 1997 delgav kommissionen de franska myndigheterna ett motiverat yttrande enligt vilket Frankrike sades överträda artiklarna 48 och 52 i fördraget och artikel 13 i förordning nr 1408/71 genom att ta ut CSG på förvärvsinkomster och på ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster för arbetstagare som är bosatta i Frankrike men som, i enlighet med nämnda förordning, inte omfattas av den franska lagstiftningen om social trygghet. Kommissionen uppmanade Republiken Frankrike att rätta sig efter det motiverade yttrandet inom två månader från dess delgivning.

17 Eftersom de franska myndigheterna inte hade rättat sig efter det motiverade yttrandet inom den utsatta fristen, beslutade kommissionen att väcka denna talan.

Talan

18 Förevarande talan avser endast uttaget av CSG på sådana förvärvsinkomster, och på ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster, som arbetstagare eller egenföretagare som är bosatta i Frankrike och som i skattehänseende omfattas av den medlemsstatens lagstiftning erhåller med anledning av yrkesverksamhet som de utövar eller har utövat i en annan medlemsstat och som därigenom omfattas av systemet för social trygghet i anställningsstaten i enlighet med förordning nr 1408/71.

19 Enligt kommissionen utgör nämnda uttag ett dubbelt uttag av sociala avgifter som strider såväl mot artikel 13 i förordning nr 1408/71 som mot artiklarna 48 och 52 i fördraget.

Huruvida artikel 13 i förordning nr 1408/71 har åsidosatts

20 Enligt kommissionen utgör CSG, som är avsedd att i Frankrike bidra till finansieringen av flera sådana grenar av social trygghet som anges i artikel 4 i förordning nr 1408/71, en avgift för social trygghet som faller under nämnda förordnings tillämpningsområde. Indrivningsförfarandena för CSG och reglerna för att lösa tvister som uppkommer till följd av uttaget av avgiften, vilka är samma som tillämpas på sociala trygghetsavgifter, bekräftar sambandet mellan CSG och förordning nr 1408/71. Enligt kommissionen stöds ståndpunkten att uttaget av CSG kan jämföras med uttag av en social trygghetsavgift som omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71 dessutom av omständigheten att CSG som betalats på förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster till viss del kan dras av från inkomstskatten i enlighet med finanslag nr 96-1181 av den 30 december 1996 (*JORF* av den 31 december 1996, s. 19490).

21 Följaktligen anser kommissionen att Republiken Frankrike åsidosätter regeln att endast en lagstiftning är tillämplig, vilken fastslås i artikel 13 i förordning nr 1408/71, genom att ta ut CSG på förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster som anställda eller egenföretagare som är bosatta i Frankrike erhåller inom ramen för utövandet av yrkesverksamhet i en annan medlemsstat, i den mån som samma inkomster redan belastas av samtliga befintliga sociala avgifter i anställningsstaten, vars lagstiftning är den enda tillämpliga i kraft av sagda artikel 13.

22 Den franska regeringen har gjort gällande att rätten till socialt skydd ingår bland medborgarnas grundläggande rättigheter. Detta skydd skall samtidigt täcka hela befolkningen och vara på en hög nivå, samtidigt som kostnaderna för skyddet skall fördelas rättvist bland medborgarna.

23 Den franska regeringen anser att sistnämnda målsättning inte skall uppnås genom en finansiering som grundar sig på sociala avgifter som uteslutande avser förvärvsinkomster, utan att samtliga inkomster skall omfattas. CSG utgör, i likhet

med den avgift för att täcka de sociala skulderna som nämns i den ovannämnda domen i målet kommissionen mot Frankrike, en åtgärd som har vidtagits inom ramen för en ökande skattefinansiering av den sociala tryggheten.

24 Med hänsyn till CSG:s egenskaper och syfte borde den enligt den franska regeringen kvalificeras som en skatt och därigenom falla utanför tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71, varför den alltjämt omfattas av medlemsstaternas egen behörighet i fråga om budget- och socialpolitik.

25 Till stöd för sin ståndpunkt har den franska regeringen särskilt påpekat att det enda kriteriet för uttag av CSG är att den berörde skall ha sitt skatterättsliga hemvist i Frankrike, oavsett yrkesmässig status och oavsett vilket system för social trygghet vederbörande tillhör. Personer som skall erlägga CSG erhåller heller ingen social trygghetsförmån i gengäld, medan alla personer som är bosatta i Frankrike, oavsett om de förvärvsarbetar eller inte, med anledning av sin bosättning kan erhålla sociala förmåner som finansieras genom CSG och som omfattas av den nationella solidariteten, det vill säga familjeförmåner och förmåner ur solidaritetsfonden för äldre. Varken formerna för indrivning av beloppen eller fördelningen av intäkterna från CSG utgör relevanta kriterier för tillämpningen av principen att endast en lagstiftning är tillämplig.

26 Den franska regeringen har preciserat att förordning nr 1408/71 inte innehåller någon definition av begreppet "sociala avgifter" och tillåter medlemsstaterna att välja olika sätt att organisera och finansiera sina system för social trygghet.

27 Om det huvudsakligen skattefinansierade danska systemet för finansiering av den sociala tryggheten är förenligt med gemenskapsrätten, såsom kommissionen har hävdat, måste så vara fallet även i fråga om CSG. Det hade förvisso varit möjligt att garantera finansieringen av de berörda grenarna av social trygghet genom att bland annat höja inkomstskatten, vilken skall erläggas även av gränsarbetare som

är bosatta i Frankrike. Republiken Frankrike har emellertid inte valt ett sådant system, vilket skulle ge skattebetalarna mindre "insyn" och således till stor del äventyra uppnåendet av den avsedda målsättningen.

28 Slutligen har den franska regeringen gjort gällande att CSG inte har som syfte att utgöra kompensation för att gränsarbetare inte har anslutit sig till det franska systemet för social trygghet och därför inte inbetalar några avgifter till detta med tillämpning av förordning nr 1408/71. CSG utgör nämligen 7,5 procent av lönen, medan uttagen som avser sociala avgifter sammanlagt uppgår till 42 procent av de skattskyldigas lön.

29 Domstolen påpekar i detta avseende att omständigheten att en arbetstagare för samma inkomst påförs sociala avgifter som följer av tillämpningen av flera nationella lagstiftningar, samtidigt som han endast kan vara försäkrad enligt en av dessa lagstiftningar, enligt dess rättspraxis innebär att arbetstagaren utsätts för ett dubbelt uttag av avgifter som strider mot bestämmelserna i artikel 13 i förordning nr 1408/71 (se bland annat dom av den 5 maj 1977 i mål 102/76, Perenboom, REG 1977, s. 815, punkt 13, och av den 29 juni 1994 i mål C-60/93, Aldewereld, REG 1994, s. I-2991, punkt 26).

30 Det är ostridigt att de personer som berörs av förevarande talan om fördragsbrott, nämligen gemenskapsmedborgare som är bosatta i Frankrike, men som till följd av yrkesverksamhet i en annan medlemsstat endast är försäkrade enligt lagstiftningen i anställningsstaten i enlighet med bestämmelserna i artikel 13 i förordning nr 1408/71, för sina inkomster från yrkesverksamhet i anställningsstaten måste betala — försåvitt Republiken Frankrike i förekommande fall inte har ingått ett dubbelbeskattningsavtal — såväl sociala avgifter som följer av tillämpningen av sociallagstiftningen i anställningsstaten som sociala avgifter, i detta fall CSG, som följer av tillämpningen av lagstiftningen i bosättningsstaten.

31 Domstolen delar inte den franska regeringens åsikt att CSG i själva verket skall kvalificeras som en skatt och därigenom inte omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71 och således inte heller av förbudet mot kumulering av tillämpliga lagstiftningar.

32 Omständigheten att en avgift skall kvalificeras som skatt enligt viss nationell lagstiftning innebär inte att samma avgift, med hänsyn till förordning nr 1408/71, inte skulle kunna anses omfattas av tillämpningsområdet för förordningen och således av regeln om att tillämpliga lagstiftningar inte får kumuleras.

33 Såsom domstolen har slagit fast i bland annat sin dom av den 18 maj 1995 i mål C-327/92, Rheinhold & Mahla (REG 1995, s. I-1223, punkt 15) fastställs i artikel 4 i förordning nr 1408/71 tillämpningsområdet för bestämmelserna i förordningen i ordalag av vilka det framgår att systemen för social trygghet i sin helhet är underkastade tillämpningen av de gemenskapsrättsliga bestämmelserna. I punkt 23 i samma dom klargjorde domstolen att den avgörande faktorn för tillämpningen av förordning nr 1408/71 är det samband som skall finnas mellan bestämmelsen i fråga och de lagar som reglerar de grenar av social trygghet som uppräknas i artikel 4 i förordningen, vilket samband skall vara direkt och tillräckligt relevant.

34 Såsom kommissionen med rätta har hävdat finns det ett sådant direkt och tillräckligt relevant samband mellan CSG och de lagar som reglerar de grenar av social trygghet som uppräknas i artikel 4 i förordning nr 1408/71 för att den skall kunna anses vara en avgift som omfattas av förbudet mot dubbelt avgiftsuttag.

35 Som generaladvokaten med rätta har påpekat i punkterna 25 och 26 i sitt förslag till avgörande, skiljer sig CSG från sådana pålagor som är avsedda att tillgodose de offentliga myndigheternas allmänna utgifter på så sätt att dess intäkter specifikt och direkt används för finansieringen av den sociala tryggheten i Frankrike, i och med att dessa intäkter tillfaller den nationella kassan för familjebidrag, solidaritetsfonden för äldre och de obligatoriska sjukförsäkringssystemen. Syftet med CSG är således att ge en särskild finansiering åt de grenar som avser ålders-, efterlevande- och sjukförmåner samt familjebidrag, vilka nämns i artikel 4 i förordning nr 1408/71.

36 Detta samband mellan CSG och de lagar som styr den sociala tryggheten i Frankrike framgår även av det faktum att uttaget av CSG, som den franska regeringen själv har påpekat, delvis ersätter sociala avgifter som tidigare utgjorde en tung börda för låg- och medelinkomsttagare och gör det möjligt att undvika att gällande avgifter höjs.

37 Detta konstaterande rubbas inte av omständigheten att erläggandet av CSG inte ger rätt till någon direkt motprestation i form av en viss förmån.

38 Med avseende på tillämpningen av artikel 13 i förordning nr 1408/71 är det avgörande kriteriet att intäkterna från en avgift specifikt avsätts för finansiering av en medlemsstats system för social trygghet. Huruvida det förekommer en motprestation i form av förmåner eller inte saknar således betydelse i detta avseende.

39 Av det ovan anförda följer att kommissionens invändning är välgrundad.

Huruvida artiklarna 48 och 52 i fördraget har åsidosatts

40 Enligt kommissionen befinner sig skattskyldiga som är bosatta i Frankrike och som omfattas av det franska systemet för social trygghet i en annorlunda situation än de skattskyldiga som är bosatta i den medlemsstaten men har utövat sin rätt till fri rörlighet och fri etablering enligt artiklarna 48 och 52 i fördraget, vilka är skyldiga att bidra till finansieringen av systemet för social trygghet i en annan medlemsstat med tillämpning av förordning nr 1408/71. Genom att inte beakta denna skillnad anser kommissionen att Republiken Frankrike har åsidosatt den likabehandlingsprincip som fastslås i de bestämmelserna.

41 Enligt den franska regeringen befinner sig däremot de arbetstagare som erhåller förvärvsinkomster eller ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster i en annan medlemsstat med avseende på CSG i en situation som kan jämföras med situationen för arbetstagare som uppbär sådana inkomster i Frankrike, varigenom ingen diskriminering av de förstnämnda är för handen. För det första tas CSG ut enligt en sats och ett beräkningsunderlag som är identiska för alla som är bosatta i Frankrike, oavsett medborgarskap, och som är skattskyldiga för inkomster från utlandet. Enligt den franska regeringen utgör således CSG en integrerad del av ett skattesystem som är fullständigt konsekvent gentemot personer som är bosatta i Frankrike och beskattas i den staten. För det andra omfattas CSG av bilaterala dubbelbeskattningsavtal som Republiken Frankrike har ingått och ger rätt till nedsättning av eller befrielse från den skatt som tas ut på inkomster från utlandet, i syfte att undanröja dubbelbeskattning. Slutligen

insisterar den franska regeringen på att avgiften i fråga är föga betungande, eftersom den sedan den 1 januari 1998 uppgår till 7,5 procent av lönen och 6,2 procent av ersättningar som utgår i stället för förvärvsinkomster.

42 Det skall i det avseendet påpekas att även om CSG tas ut på exakt samma sätt från samtliga personer som är bosatta i Frankrike, skall de som arbetar i en annan medlemsstat, vilka enligt artikel 13 i förordning nr 1408/71 skall bidra till att finansiera denna stats system för social trygghet, dessutom finansiera — om än bara delvis — värdstatens system för social trygghet, medan andra bofasta personer uteslutande har att betala avgifter till sistnämnda stats system.

43 Regeln i artikel 13 i förordning nr 1408/71 att endast en lagstiftning är tillämplig i fråga om social trygghet avser just att undanröja sådan särbehandling som skulle kunna följa av partiell eller fullständig kumulering av tillämpliga lagstiftningar.

44 Det framgår nämligen av tionde övervägandet i förordning nr 1408/71 att principen att endast en lagstiftning är tillämplig avser att "på bästa sätt säkerställa lika behandling av alla arbetande som är verksamma på en medlemsstats territorium".

45 Av det ovanstående framgår, som generaladvokaten har påpekat i punkt 35 i sitt förslag till avgörande, att kommissionen då den formulerat denna invändning

endast gjort gällande att samma fördragsbrott som påpekats i fråga om artikel 13 i förordning nr 1408/71 även skulle vara för handen med avseende på artiklarna 48 och 52 i fördraget. Eftersom systemet med CSG ger upphov till särbehandling som strider mot förstnämnda artikel, utgör det i samma utsträckning ett åsidosättande av de bestämmelser i fördraget som artikel 13 syftar till att genomföra. Den särbehandling som således har fastställts föreligga utgör nämligen ett hinder för den fria rörligheten för arbetstagare som med beaktande av artikel 13 i förordning nr 1408/71 inte kan tillåtas.

46 Vad beträffar den franska regeringens argument att CSG under alla omständigheter endast påförs ett begränsat antal av de arbetstagare som berörs av förevarande talan, till följd av de dubbelbeskattningsavtal som Republiken Frankrike har ingått, och att avgiftssatsen är mycket låg, är det tillräckligt att påpeka att artiklarna i fördraget om den fria rörligheten för varor, personer, tjänster och kapital enligt domstolens rättspraxis utgör grundläggande bestämmelser för gemenskapen och att varje hinder, även av begränsad omfattning, för dessa friheter är förbjudet (se dom av den 13 december 1989 i mål C-49/89, Corsica Ferries France, REG 1989, s. 4441, punkt 8).

47 Följaktligen är även kommissionens andra invändning välgrundad.

48 Av vad anförts följer att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 13 i förordning nr 1408/71 samt enligt artiklarna 48 och 52 i fördraget genom att ta ut CSG på förvärvsinkomster och på ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster för anställda och egenföretagare som är

bosatta i Frankrike men som, i enlighet med nämnda förordning, inte omfattas av den franska lagstiftningen om social trygghet.

Rättegångskostnader

49 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att svaranden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Frankrike har tappat målet, skall denna stat ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande dom:

1) **Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 48 och 52 i EG-fördraget (nu artiklarna 39 EG och 43 EG i ändrad lydelse) och artikel 13 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade**

och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996, genom att ta ut allmän social avgift (CSG) på förvärvsinkomster och på ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster för anställda och egenföretagare som är bosatta i Frankrike men som, i enlighet med nämnda förordning, inte omfattas av den franska lagstiftningen om social trygghet.

2) **Republiken Frankrike skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Rodríguez Iglesias		Moitinho de Almeida
Edward	Sevón	Schintgen
Gulmann	Puissochet	Hirsch
Jann	Ragnemalm	Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 15 februari 2000.

R. Grass — G.C. Rodríguez Iglesias

Justitiesekreterare — Ordförande